

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 467/2018-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. decembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 59 Ek 105/2018 a jeho uznesením sp. zn. 59 Ek 105/2018 z 12. septembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 23. októbra 2018 sa [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len

„sťažovateľka“), domáhala vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jej v záhlaví označeného práva postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 59 Ek 105/2018 a jeho uznesením sp. zn. 59 Ek 105/2018 z 12. septembra 2018, ktorým by napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a ktorým by sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania. Sťažovateľka zároveň požiadala, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení a odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu.

2.1 Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že v exekučnej veci [REDAKČIA] [REDAKČIA] [REDAKČIA] [REDAKČIA] [REDAKČIA] [REDAKČIA] [REDAKČIA] [REDAKČIA] (oprávnenej), proti sťažovateľke (povinnej) o vymoženej sumy 68 836 € s príslušenstvom na základe exekučného titulu – rozsudku pre zmeškanie Okresného súdu Bratislava II č. k. 51 Cb 139/2017-58 z 29. novembra 2017, ktorým rozhodol, že: *„Žalovaný je povinný do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu zaplatiť žalobcovi 68.836,- € s úrokom z omeškania..., a to všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.“*, okresný súd uznesením sp. zn. 59 Ek 105/2018 z 1. júna 2018 vydaným vyšším súdnym úradníkom zamietol návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie, keďže nepreukázala existenciu čo i len jedného dôvodu zastavenia exekúcie taxatívne uvedeného v § 61k ods. 1 Exekučného poriadku.

2.2 Sťažovateľka v návrhu na zastavenie exekúcie namietala, že rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 51 Cb 139/2017-58 z 29. novembra 2017 nie je exekučným titulom, že nemohol nadobudnúť vykonateľnosť, keďže dosiaľ nemohlo uplynúť 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu, ktorý jej nikdy nebol doručený, že je vnútorne rozporný, nezrozumiteľný a zmätočný, v dôsledku čoho je exekúcia vedená na majetok sťažovateľky nedôvodná a nezákonná.

2.3 Okresný súd zistil, že exekučnému titulu predchádzal platobný rozkaz Okresného súdu Bratislava II č. k. 51 Cb 139/2017-42 zo 14. septembra 2017, ktorým zaviazal sťažovateľku (žalovanú) zaplatiť žalobkyni (oprávnenej) sumu 68 836 € s príslušenstvom

a nahradiť jej trovy konania v lehote 15 dní od doručenia platobného rozkazu alebo podať v 15-dňovej lehote odpor proti platobnému rozkazu. Z dôvodu nemožnosti doručenia platobného rozkazu do vlastných rúk sťažovateľke Okresný súd Bratislava II uznesením č. k. 51 Cb 139/2017-50 z 25. októbra 2017 platobný rozkaz v celom rozsahu zrušil a uznesením č. k. 51 Cb 139/2017-51 z 25. októbra 2017 ju vyzval, aby sa v lehote 15 dní odo dňa doručenia uznesenia písomne vyjadrila k žalobe s tým, že ak bez vážneho dôvodu nesplní povinnosť uloženú uznesením, môže bez nariadenia pojednávania rozhodnúť o žalobe rozsudkom pre zmeškanie podľa § 273 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Uvedené uznesenie bolo sťažovateľke doručené 15. novembra 2017 na adresu sídla zapísaného v obchodnom registri. Keďže sa k žalobe nevyjadrila, následne rozhodol rozsudkom pre zmeškanie, pričom ju poučil, že *„proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie okrem prípadov odvolania podaného z dôvodu, že neboli splnené podmienky na vydanie tohto rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava II, písomne, vo dvoch vyhotoveniach. V odvolaní je potrebné popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C. s. p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). V prípade, ak žalovaný z ospravedlniteľných dôvodov zmeškal lehotu na podanie vyjadrenia podľa § 273 písm. a) C. s. p., môže podať návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie spolu s vyjadrením (§ 277 ods. 1 C. s. p.) do 15 dní, odkedy sa o rozsudku pre zmeškanie dozvedel (§ 277 ods. 3 C. s. p.).“*; exekučný titul nadobudol právoplatnosť 12. januára 2018 a vykonateľnosť 16. januára 2018.

2.4 Opravným uznesením č. k. 51 Cb 139/2017-69 z 12. marca 2018 Okresný súd Bratislava II opravil výrokovú časť svojho rozsudku č. k. 51 Cb 139/2017-58 z 29. novembra 2017 tak, že prvý výrok správne znie: *„Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 68.836,- € s úrokom z omeškania... a to všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.“* (§ 232 ods. 3 CSP), pričom sťažovateľku poučil, že *„proti uzneseniu je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia uznesenia na súde, proti ktorého uzneseniu smeruje“*.

2.5 Dňa 5. apríla 2018 sťažovateľka podala odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 51 Cb 139/2017-58 z 29. novembra 2017 a uzneseniu Okresného súdu Bratislava II č. k. 51 Cb 139/2017-69 z 12. marca 2018, v ktorom uviedla, že „osoba poverená konaním v mene žalovaného opomenula aktivovať elektronickú schránku, do ktorej súd doručoval dokumenty súvisiace s konaním vrátane žaloby a výzvy na vyjadrenie k žalobe. Z tohto dôvodu sa žalovaný o začatí súdneho konania nedozvedel. Žalovaný považuje nárok žalobcu za nedôvodný a napadnutý rozsudok v merite veci za nesprávny, avšak v dôsledku vyššie uvedeného nemal možnosť prezentovať svoju argumentáciu na súde a uplatniť svoje základné procesné práva“; preto vzhľadom na uvedené navrhla, aby „Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd odpustil žalovanému zmeškanie lehoty na odvolanie, napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 29. XI. 2017, č. k. 51 Cb 139/2017-58 v znení opravného uznesenia Okresného súdu Bratislava II zo dňa 12. III. 2018, č. k. 51 Cb 139/2017-69 zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.“.

2.6 Okresný súd v odôvodnení uznesenia sp. zn. 59 Ek 105/2018 z 1. júna 2018 konštatoval, že v danom prípade je nesporné, že oprávnený sa svojho nároku voči sťažovateľke nedomáha na základe platobného rozkazu, ale na základe rozsudku pre zmeškanie, čo osvedčuje aj doložka právoplatnosti a vykonateľnosti zo 17. januára 2018, preto prebiehajúcu exekúciu nepovažuje za nedôvodnú a nezákonnú. Skutočnosť spočívajúcu v podaní odvolania okresný súd nepovažoval za relevantnú, pretože „ak účastník základného konania, v ktorom bol vydaný exekučný titul, podá návrh na príslušnom súde, napadnuté rozhodnutie zostáva právoplatné, a teda samotné podanie odvolania nemá vplyv na priebeh exekúcie do času, kým povinný nepreukáže, že skutočnosť dôvodiaca zastavenie exekúcie nastala“.

3. Proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 59 Ek 105/2018 z 1. júna 2018 sťažovateľka podala sťažnosť, v ktorej uviedla, že jeho závery považuje za arbitrárne, z procesného hľadiska neprijateľné a za zasahujúce do jej základných práv. V čase začatia exekúcie nebola (a až do právoplatnosti rozhodnutia o opravnom uznesení nie je) v omeškaní s plnením, exekúcia začala protiprávne bez toho, aby márne uplynula lehota

na plnenie a aby sa rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 51 Cb 139/2017-58 z 29. novembra 2017 stal vykonateľným.

4. Okresný súd uznesením sp. zn. 59 Ek 105/2018 z 12. septembra 2018 vydaným sudkyňou sťažnosť sťažovateľky ako nedôvodnú zamietol, pretože nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by bránili vymáhateľnosti exekučného titulu. V odôvodnení tohto uznesenia okresný súd uviedol, že okresný súd v rozhodnutí vydanom vyšším súdnym úradníkom v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver, pričom sa vysporiadal s najdôležitejšími dôvodmi uvedenými v sťažnosti. Podľa názoru okresného súdu sťažovateľka *„mylne vyvodzuje z povahy vád výroku, t. j. že vo výroku exekučného titulu bol čas plnenia viazaný na doručenie platobného rozkazu, aj jeho materiálnu nevykonateľnosť v časti času plnenia povinným... Výrok rozhodnutia je potrebné vykladať a posudzovať v jednote s ostatnými časťami rozsudku (najmä záhlavím a odôvodnením rozhodnutia... Vykonateľnosť súdneho rozhodnutia vychádza z ust. § 232 ods. 3 prvá veta CSP, t. j. 3 dni po právoplatnosti rozsudku. Preto v tomto prípade procesný súd správne vyznačil aj doložku právoplatnosti a v nadväznosti na ňu aj doložku vykonateľnosti rozhodnutia. Vyvodzovať z takejto procesnej situácie zmätočnosť, či nezrozumiteľnosť rozsudku je neadekvátne, formalistické, pričom procesná teória a prax sú za jedno, že zmätočnosťou súdnych rozhodnutí vydaných v civilnom konaní sú prípady definované v § 420 CSP.“*. Okresný súd zdôraznil, že sťažovateľka *„ako právnická osoba mala povinnosť mať aktivovanú elektronickú schránku na elektronické doručovanie elektronických rozhodnutí od orgánov verejnej moci. Dôkazné bremeno o nefunkčnosti elektronickej schránky zaťažuje práve povinného, ktorý však svoje tvrdenie nijak nepreukázal, v dôsledku čoho jeho tvrdenie zostalo pre exekučný súd len v polohe nedokázaného tvrdenia. Pokiaľ aj z tohto dôvodu dal povinný spolu s odvolaním proti opravnému uzneseniu aj odvolanie proti exekučnému titulu so žiadosťou o odpustenie zmeškania lehoty, tak samotné podanie odvolania nemá vplyv na prebiehajúce exekučné konanie, ktoré je vedené na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, ktorý nebol zrušený. Podaním odvolania so žiadosťou o odpustenie zmeškania lehoty nemožno očakávať, že mu bude vyhovené, byť akokoľvek subjektívne sa to môže zdať povinnému.“*.

5. S uvedenými závermi okresného súdu sťažovateľka nesúhlasí a opakujúc identické argumenty, aké uplatnila v exekučnom konaní, v sťažnosti vyjadruje presvedčenie, že odôvodnenie uznesení okresného súdu sp. zn. 59 Ek 105/2018 z 1. júna 2018 a sp. zn. 59 Ek 105/2018 z 12. septembra 2018 je arbitrárne, že sudkyňa na jej sťažnostnú argumentáciu neprihliadla ani sa s ňou nevysporiadala a k rozhodovaniu o sťažnosti sťažovateľky pristúpila formalisticky. Podľa názoru sťažovateľky uvedené rozhodnutia okresného súdu „s veľmi chabým a neuceleným odôvodnením vykazujú až znaky nezáujmu o objasnenie skutkového stavu prejednávanej veci... Súd jednostranne a účelovo prihliadal na argumenty a dôkazy, na ktoré poukazoval oprávnený, pričom vôbec nezohľadnil niektoré skutočnosti uvedené sťažovateľom, ktoré by skutočne a pravdivo objasnili skutkový stav... Rozhodnutia (uznesenia) súdu sú preto v celosti nepreskúmateľné a v rozpore s ustálenou judikatúrou Ústavného súdu SR.“. Exekúcia vedená na majetok sťažovateľky „je zjavne začatá a vedená protiprávne (nelegálne), na jej začatie a následné vedenie dosiaľ neexistuje formálne aj materiálne vykonateľný exekučný titul“.

II.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd (každý) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

7. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

8. V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

9. Aj podľa rozhodovacej činnosti Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H. v. United Kingdom) sa pod spravodlivým súdnym procesom na účely čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu.

10. Vzhľadom na predmet konania vymedzený v bode 1 tohto uznesenia ústavný súd konštatuje, že čl. 46 ods. 1 ústavy je vyjadrením základného práva domáhať sa súdnej ochrany. Tento článok ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu. Zároveň v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy sa možno domáhať práv podľa čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú, pričom však v súlade s čl. 152 ods. 4 ústavy musí byť výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov v súlade s ústavou, a súčasne v zmysle čl. 154c ods. 1 ústavy majú príslušné medzinárodné zmluvy vrátane dohovoru prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd (I. ÚS 22/03).

11. Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, IV. ÚS 292/04) je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku. Aj vo výkone rozhodnutia alebo v súdnej exekúcii sa musí každému zaručiť prístup k súdnej ochrane, ak splní predpoklady ustanovené zákonom. K naplneniu záruk na prístup k súdnej ochrane v zmysle citovaného článku ústavy dochádza až vtedy, keď uplatnené právo je efektívne vykonané. Efektívnosť výkonu tohto základného práva vyžaduje, aby všeobecný súd konal objektívne, vylúčil náhodné alebo svojvoľné uplatnenie zákonných možností na rozhodnutie, a ak prijme konečné rozhodnutie, vychádzal z toho, čo objektívne zistil. Preto pri postupe všeobecných súdov treba dbať na to, aby účastníkom exekučného konania zabezpečili taký prístup k súdnej ochrane v exekučnom konaní, ktorý nie je diskriminačný bez primeraných a objektívne zdôvodniteľných okolností.

12. Obsah základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva iba v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Zahŕňa taktiež právo na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ako sú požiadavky rešpektovania zásad kontradiktórnosti alebo rovnosti zbraní, či právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá. Zásada spravodlivosti obsiahnutá v práve na spravodlivé súdne konanie, ktoré vyplýva z čl. 46 ods. 1 ústavy, totiž vyžaduje, aby súdy založili svoje rozhodnutia na dostatočných a právne relevantných dôvodoch zodpovedajúcich konkrétnym okolnostiam prerokúvanej veci (m. m. III. ÚS 305/08).

13. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozhodnutia dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09). Zároveň platí, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

14. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého uznesenia okresného súdu (bod 4) dospel k názoru, že obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom nezistil, že by tieto závery okresného súdu boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

15. Podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak

a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku,

b) exekučný titul bol zrušený,

c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2),

d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

16. Podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku povinný môže z dôvodov podľa odseku 1 podať do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Takýto návrh má odkladný účinok.

17. Iné návrhy povinného odkladný účinok nemajú a podliehajú vyjadrenej koncentračnej zásade, ktorá je výnimočne zmiernená nemožnosťou namietané skutočnosti skôr uplatniť (z objektívnych dôvodov). Takéto skutočnosti musí povinný v návrhu na zastavenie exekúcie tvrdiť a osvedčiť.

18. V danom prípade nič nenasvedčuje tomu, že by bol sťažovateľke ako účastníčke exekučného konania odopretý prístup k súdnej ochrane v exekučnom konaní. Sťažovateľka nepopiera existenciu nároku oprávnenej voči nej z exekučného titulu ani to, že (dosiaľ) dobrovoľne nesplnila to, čo jej exekučný titul – rozsudok pre zmeškanie ukladá.

19. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich

dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). O taký prípad tu však nejde.

20. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým postupom a napadnutým uznesením okresného súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

21. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. decembra 2018